

2. søndag efter Hellig tre konger, d. 17. Jan. 2010

Torben Hjul Andersen

Helligåndskirken kl. 8:30, Havrebjerg Kirke kl. 10:00

LÆSNINGER

Jer. 17,12-14: Gud er min lovsang
1.Joh.2,28-3,3: Se hvor stor kærlighed faderen har vist os, at vi kaldes Guds børn, og vi er det!
Joh.4,5-26: Den samaritanske kvinde ved Jakobsbrønden

SALMER

410: Som tørstige hjort
441: Alle mine kilder
644: Aldrig er jeg uden våde
321: O Kristelighed
8, v.5-6: Om alle mine lemmer

PRÆDIKEN

Sulten – mæt. Tørstig - ?

Herre, vil du række os levende vand. Amen.

Det begyndte en helt almindelig dag ved bordet. Et helt almindeligt spørgsmål, som i det ydre var en sjov iagttagelse, men som jeg ikke siden har kunnet glemme. Måske rummer den mere end jeg umiddelbart kan forstå.

Jeg kom til at tænke på den helt almindelige dag ved bordet i forbindelse med dagens evangelium fra Johannesevangeliet. For her tales der tilsyneladende også om det helt almindelige, og så alligevel meget mere.

Den helt almindelige dag ved bordet talte vi om ord, om hvad man siger, når man er ved at slutte måltidet. Værten kan spørge om man er mere sulten, og så kan de andre ved bordet sige: Nej, tak. Jeg er ikke mere sulten. Jeg er mæt. Vi kan også spørge: Er du mere tørstig? Hvad skal man så svare? Jeg kan sige: Nej tak, jeg er ikke mere tørstig – men vi har ikke et ord der svarer til mæt. Den dag ved bordet prøvede vi så at finde på et nyt ord. De få sprog, som jeg kender til, har heller ikke et sådant ord. Det er da interessant. Og temmelig sprog-nørdet.

Måske er det ikke så mærkeligt alligevel, og det kan vi nok lære af dagens evangelium. For hvornår kan vi sige, at vi ikke tørster mere? Hvornår er tørsten stillet, så vi siger: Tak jeg er – det manglende ord. På det ydre kropslige plan kender vi vandets afgørende betydning; at vi dagligt skal have vand for at kunne leve. Vi har vandhanen så tæt på, at vi måske ikke tænker over det i det daglige, men lige nu med den forfærdelige katastrofe på Haiti blev det understreget igen og igen, at to døgn er den normale grænse for hvor længe man kan klare sig uden vand og alle der lever længere er mirakler. Så der skal hentes meget vand ved brønden for at dække det kropslige behov, så man kan sige at man ikke tørster mere.

Og så er vi så at sige kommet langt ind i samtalen mellem kvinden og Jesus ved brønden. En samtale der føres på flere plan, og hvor kvinden taler på det konkrete plan og Jesus både om det konkrete og det dybereliggende. Men vi fornemmer også at kvinden alligevel kan høre sprogets sprækker og aner, at der er en dybde, som hun ikke helt kan følge med i. Det synes jeg er en trøst til os i dag. Vi forstår heller ikke altid, hvad det handler om. Vi kan ikke altid følge med og forstå Ham. Jesus snakker om, at Han kan give hende levende vand, der kan slukke hendes indre tørst og hun svarer blot: ”Jamen, så skaf mig da det vand, så jeg er fri for at tørste mere og rende herud for at drage vand op!” Hun er på sit ydre plan, ret overfladisk, mens Jesus vil have hende med ned i dybden. Vi har tit rigeligt nok i at få vores ydre, praktiske tilværelse til at nå sammen og har ikke altid fornemmelse for at stikke dybere ned, mens Jesus vil ind til vort indre og forløse det. Aldrig i modsætning til det ydre kropslige og praktiske som også er vigtigt. Kristus er kropsorienteret og

forløsningen er ikke blot en åndelig affære. Han vil have kroppen med. Og så alligevel: det er ikke nok for et menneske kun at eksistere og få sig en over tørsten, for vi har en indre tørst, der netop har brug for levende vand. Det indre skal også med! Derfor siger Han markant: ”den, der drikker almindelig kommunevand eller fint kildevand, vil komme til at tørste igen, men det vand, jeg vil give til et menneske, gør, at det aldrig nogen sinde i al evighed mere vil tørste, tværtimod, stik modsat: det bliver en indre kilde i personens liv som springer med det evige livs vand”. Det er det, Han vil bringe hende. Det er det, Han har for med hende.

Og så er vi ved de dybere lag og sprækkerne i sproget. Hvornår kan jeg sige, at jeg ikke er tørstig mere? Ved bordet og med vandhanen inden for rækkevidde, kan jeg stadig føle tørst. Et menneske kan tørste efter retfærdighed, efter mening, livsfylde. Kan tørste efter kærtegn, kærlighed, kan tørste efter at have et nært fællesskab med et andet menneske, kan tørste efter at tro på Gud – at have den faste overbevisning om, at Gud er der. Der er meget vi kan tørste efter, både på det kropslige, det åndelige og det sjælelige område. Og vi kan søge at dulme denne tørst ved at tage en tår over tørsten; ved at bedøve sig med underholdning ved en rastløs skiften ud af ting, levevis, partner.

Vi hører i dag, at Jesus kender os bedre end vi kender os selv. Jesus taler sandt om menneskelivet – også det skræmmende at vi afsløres i al vores tørst. I vores dagligsprog taler vi om den nøgne sandhed; der hvor alle forklaringer og bortforklaringer er væk og sandheden står nøgen tilbage. Nu skal jeg sige dig sandheden, min ven – og så er sandheden noget ret så ubehageligt. Man står afklædt tilbage. Jesus viser her, at han ikke efterlader et menneske afklædt, men derimod kommer med en ny klædning. Han afslører ikke blot alle vores desperate tørst-slukkende overspringshandlinger – han rækker os det levende vand. Det vand, der slukker tørsten. Men hans nye klædning, det levende vand preller af, hvis vi bestandig dækker os med vores bortforklaringer; måske har vi ikke plads til det levende vand, hvis vi har fyldt os med erstatningsvæske. Måske går det levende vand ind der i vores liv, hvor det er sværest for os; der hvor såret og nederlaget sidder.

I julen hørte vi om Gud der blev menneske og lod sig føde i Betlehem. Nu i Hellig tre kongers tiden viser han sig for os, viser hvad det komme betød for hvert enkelt menneske. Nu skal vi høre hvad det store budskab for al verden betyder i vores subjektive liv. Kristus uden for os skal ind og blive Kristus inden i os. Og det kan lade sig gøre ligeså virkeligt og stærkt i dag som den dag ved brønden i Sykar. Mødet mellem Ham og os i livet, ved fordybelsen, fra overfladens vand til det dybere levende kildevand for sjælen, gennem afsløringen som vej til kærlighedens forhold til Gud. Tænk om Kristus i os kan betyde, at vi kan se sandt om vores menneskeliv – afklædt som menneske, men netop iklædt af Kristus i os. Tænk om vi kan tale sandheden om vort eget liv og andres liv og netop gøre det med kærlighedens stemme, der slukker tørsten. Tænk om fremtidens klarhed og tilbedelse rykker ind i nutiden. Den kommende klarhed allerede nu. Timen kommer og den er her nu, siger Jesus. Det er nu det her gode kan ske i vore liv gennem samtalens proces. Fremtiden er allerede begyndt. Så kan der ske noget væsentligt i vort liv! Det betyder ikke, at alt dermed er klaret og at der ikke kommer flere problemer. Det betyder ikke, at vi konstant er ovenpå og altid har et overskud af åndelighed at trække på. Nej, der kommer også tider, hvor vi erfarer sjælens tørst, ikke føler vi når igennem og oplever, at Jesu ord om at vi ikke skal tørste, ikke holder stik.

Så måske er der en god mening i, at vi ikke har et ord for ikke at tørste, så vi bestandigt har øjnene rettet mod ham vi skal synge om: Alle mine kilder skal være hos dig. Må den kilde række ind i dit og mit liv, så vi ikke skal tørste, men kan dele ud af den til vort eget liv og andres glæde. Amen.